

вагабонти — ще гръмнатъ, както и гръмнаха лани презъ лѣтото противъ юнацитѣ на Върбовка¹⁾, които самъ Богъ и ний знаемъ какви момци бѣха тия наши братя, що се тѣй юнашки биха съ цѣли пълчища турска войска; самъ Богъ и ний знаемъ, че както ний, тѣй и тѣ, не бѣхи разбойници и вагабонти, а поборници на свободата, почтени и мили на злочестата наша майка България! . . .

Тѣй, братя, трѣбва да ви е умътъ въ главата, да постѣпимъ разумно, за да не дадемъ причини на клевети и направимъ лошо впечатление на Европа, а напротивъ: да затулимъ устата на неприятелитѣ и да добиемъ симпатиитѣ на свободнитѣ народи.

Който е разбралъ туй, който съчувствува на тѣзи начала, нека пристѣпи да даде клетва, че ще следва това, а който не — да замръзне на мѣстото си, или да бѣга далече отъ насъ!

— Синца сме готови и съгласни! Синца ще се биеме противъ тирана! Синца ще

¹⁾ Става дума за четата на Филипъ-Тотю войвода, който мина Дунава на 17 май, Спасовъ день, 1867 година съ юнаци и води сражение съ турцитѣ при Върбовка, Севлиевско. Подвигътъ на Филипъ-Тотю е възрѣсенъ въ книгата на Тотя Савичъ „Mosca jos“ („Долу маскитѣ“) Написана на румѣнски езикъ, преведена и печатана въ в-къ „Еленска защита“, редактиранъ отъ П. С. Кършовски — Елена. За Филипъ-Тотю и неговата чета вж. книгата на Зах. Стояновъ, Четитѣ въ България, съ послесловъ отъ Звезделинъ Цоневъ. Игнатово издание. София, 1940. Стр. 15—67.